

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 2T/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8621010023
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcala
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2021:8621010023.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom JUDr. Matúšom Tarcalom v trestnej veci proti obž. P. P., nar. XX.XX.XXXX v I., pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zák., na hlavnom pojednávaní dňa 27.10.2021 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:
XXXX, nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom J. XXX/X, M.

sa uznáva za vinného, že

v M. a inde z nedbanlivosti od mája 2018 (vrátane) do mája 2020 (vrátane) si v plnej výške neplnil svoju vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu priamo zo Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. voči jeho synovi S. P., nar. XX.XX.XXXX, tak ako k tomu bol v už uvedenom období zaviazaný rozsudkom Okresného súdu vo Svidníku pod č.k.: 4P/13/2013-46 zo dňa 28.05.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.06.2013 a vo výroku o výživnom sa stal právoplatným dňa 16.06.2013, teda v sume 100 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa A. P., čím mu tak vznikol na predmetnom výživnom za už uvedené obdobie dlh v sume 2.490 €, z ktorého doposiaľ uhradil sumu 760,13 €, teda tento jeho dlh naďalej trvá v sume 1.729,87 € a to aj napriek tomu, že Trestným rozkazom Okresného súdu vo Svidníku pod č.k.: 9T/13/2018-79 zo dňa 14.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2018, bol uznaný vinným z prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas a hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený, čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona.

r o z h o d o l :

Za to mu súd ukladá

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona bez zistenia pritlačujúcich a poľahčujúcich okolností trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona ukladá obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zaplatil zameškané výživné.

o d ō v o d n e n i e :

O d ō v o d n e n i e

Dňa 03.02.2021 podal prokurátor Okresnej prokuratúry vo Svidníku na tunajší súd obžalobu na obvineného Lukáša Lejka pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v Giraltovciah a inde z nedbanlivosti od mája 2018 (vrátane) do mája 2020 (vrátane) si v plnej výške neplnil svoju vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu priamo zo Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. voči jeho synovi S. P., nar. F., tak ako k tomu bol v už uvedenom období zaviazaný rozsudkom Okresného súdu vo Svidníku pod č.k.: XP/XX/XXXX-XX zo dňa 28.05.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.06.2013 a vo výroku o výživnom sa stal právoplatným dňa 16.06.2013, teda v sume 100 € mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa A. P., čím mu tak vznikol na predmetnom výživnom za už uvedené obdobie dlh v sume 2.490 €, z ktorého doposiaľ uhradil sumu 531,16 €, teda tento jeho dlh naďalej trvá v sume 1.958,84 € a to aj napriek tomu, že Trestným rozkazom Okresného súdu vo Svidníku pod č.k.: 9T/13/2018-79 zo dňa 14.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2018, bol uznaný vinným z prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, že je nevinný zo skutku, ktorý je uvedený v obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného a svedkyne A. P. a listinnými dôkazmi a to: dokladmi o úhradách výživného, rozsudkami Okresného súdu Svidník sp. zn. 4P/13/2013 a 5P/45/2020, rodným listom maloletého, potvrdením o návšteve školy, správami a potvrdeniami ÚPSVaR Bardejov, správami Sociálnej poisťovne, výpismi zo živnostenského registra a katastra nehnuteľností, správami ÚVV a ÚVTOS Prešov, lekáorskými správami, odpisom z registra trestov obžalovaného, výpisom z evidencie priestupkov obžalovaného, správou o povesti a pripojeným spisom Okresného súdu Svidník sp. zn. 9T/13/2018 .

Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 5 zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovné:

Obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 27.10.2021 uviedol, že nebol nikde zamestnaný, mal len občasné brigády, no potom ochorel a musel riešiť zdravotnú poisťovňu. Keďže žil v Bratislave (kde žije asi 9-10 rokov) s priateľkou a dcérou v penzióne, kde nemal evidovaný ani trvalý a ani prechodný pobyt, nemohol sa tam zaevidovať na úrad práce, a preto za neho nikto neplatil ani odvody vrátane odvodov do zdravotnej poisťovne. Operáciu by si preto musel hrať sám. Preto nemal ani ako hrať výživné. Ďalej uviedol, že zdravotné problémy začal mať asi 4 roky dozadu, 30.06.2021 podstúpil operáciu krčného stavca, po čom mu bolesti prešli aj do krížov - driekovej chrbtice. Návrh na zníženie výživného nepodával preto, lebo si myslel, že to bude len prechodné. Konštatoval, že teraz ma určené minimálne výživné, ktoré platí a popri ňom spláca aj dlžné výživné.

V prípravnom konaní (dňa 11.12.2020) obžalovaný vypovedal, že po nástupe do výkonu trestu odňatia slobody riadne nahlásil vyživovaciu povinnosť, no nepracoval tam preto, že pre neho nebola žiadna vhodná práca. V období rokov 2018 až 2020 nikde nepracoval a nebol ani evidovaný na úrade práce z vlastného rozhodnutia. Aj keď pociťoval zdravotné problémy, lekárske správy k tomu nemal a nejednalo sa o také vážne problémy, pre ktoré by sa nemohol zamestnať. K nedoplatku na zdravotnom

poistení obžalovaný uviedol, že to zavinil sám svojim nedbalým prístupom v rokoch 2016-2017, keď ako samoplatca a dobrovoľne nezamestnaná osoba sa nezaregistroval na žiadnom úrade práce, neodvádzal za seba odvody na zdravotné poistenie, a preto sa nedostal na operáciu a ani nepožiadal o priznanie invalidného dôchodku. Dlh na poistnom neuhradil, aby si to dal do poriadku, ale nechal to tak. Konštatoval, že od roku 2011 má povolenie na obsluhu vysokozdvížneho vozíka, mohol by sa tak zamestnať, kde by mal príjem okolo 1.000,- eur v čistom, čo v čase výsluchu hodnotil ako chybu.

K svojej výpovedi z prípravného konania na hlavnom pojednávaní uviedol, že na úrade práce sa nezaevidoval preto, lebo by z Bratislavy musel dochádzať na východ (v Bratislave nemal evidovaný ani trvalý a ani prechodný pobyt) a keďže škôlka by ich stála okolo 200,- eur, rozhodol sa s priateľkou, že on bude doma a ona bude pracovať. Taktiež uviedol, že sa skúšal po výsluchu zamestnať v jednej firme ako obsluha vysokozdvížneho vozíka, no lekár mu to neodporučil pre možný zlý vplyv na jeho chrbticu.

Svedkyňa A. P. (k rukám, ktorej mal obžalovaný platiť výživné) vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaný aj napriek odsúdeniu za neplatenie výživného naďalej výživné neplatí. Obžalovaný odišiel zo spoločnej domácnosti v decembri 2012, nie je s ním v žiadnom bližšom kontakte. Uviedla, že obžalovaný jej uhradil na výživnom v októbri 2018 sumu 10,- eur, dňa 09.12.2020 sumu 30,- eur, dňa 11.12.2020 sumu 500,- eur a za december 2020 a január 2021 dňa 08.01.2021 sumu 1,16 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur suma 58,84 eur (2 x 29,42 eur) bolo bežné mesačné výživné. Na hlavnom pojednávaní dňa 27.10.2021 doplnila, že obžalovaný po výkone trestu odňatia slobody uhradza riadne výživné a popri ňom aj dlžné výživné, k čomu predložila potvrdenia (poštové poukazy). Z nich vyplýva, že obžalovaný uhradil ešte vo februári 2021 sumu 30,- eur (20,- eur + 10,- eur), marci 2021 sumu 45,- eur, apríli 2021 sumu 60,- eur, máji 2021 sumu 60,- eur, júni 2021 sumu 40,- eur, júli 2021 sumu 80,- eur, septembri 2021 sumu 60,- eur, októbri 2021 sumu 60,- eur.

Rozsudkom Okresného súdu Svidník č.k. XP/XX/XXXX-XX zo dňa 28.05.2013 bolo manželstvo obžalovaného a A. P. rozvedené, ich syn - maloletý S. P. bol zverený do osobnej starostlivosti matky A. P. s tým že obžalovaný mal povinnosť na čas po rozvode prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky výživné na maloletého S.a vo výške 100,- eur mesačne. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 11.06.2013.

Rozsudkom č.k. 5P/45/2020-17 zo dňa 07.10.2020 Okresný súd Svidník zmenil vyššie uvedený rozsudok v časti výživného tak, že znížil výživné zo strany obžalovaného na maloletého S.a zo sumy 100,- eur mesačne na minimálny rozsah a to vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa mesačne a to od 01.06.2020 do budúcnosti.

Z rodného listu maloletého S.aP. vyplýva, že jeho otcom je obžalovaný Lukáš P. Z potvrdenia o návšteve školy zo dňa 26.02.2020 vyplýva, že S. P. v školskom roku 2019/2020 bol žiakom V. triedy Základnej školy na ul. Karpatskej vo Svidníku.

Z uvedeného mal súd za preukázané, že obžalovaný je povinný plniť si vyživovaciu povinnosť voči S. P., nar. F., keďže je jeho otcom a na základe ustanovenia § 62 Zákona o rodine mu vznikla vyživovacia povinnosť, ktorá mu bola aj deklarovaná rozsudkami Okresného súdu Svidník č.k. XP/XX/XXXX-XX zo dňa 28.05.2013 a č.k. 5P/45/2020-17 zo dňa 07.10.2020 a to v období od 11.06.2013 do 01.06.2020 vo výške 100,- eur mesačne a od 01.06.2020 do budúcnosti vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa mesačne.

Z výpovede samotného obžalovaného v prípravnom konaní vyplýva, že mal možnosť toto výživné v období od mája 2018 (vrátane) do mája 2020 (vrátane), t.j. v období, ktoré je predmetom obžaloby, platiť. Uviedol totiž, že sám sa rozhodol nezamestnať, hoci ak by sa zamestnal ako obsluha vysokozdvížneho vozíka, k čomu mal povolenie, mal by príjem cca 1.000,- eur mesačne. Taktiež uviedol, že sa sám rozhodol, že sa nezaeviduje na úrade práce a že bol dobrovoľne nezamestnanou osobou, pričom si neplatil odvody (vrátane zdravotných odvodov) na základe vlastného rozhodnutia. Rovnako v prípravnom konaní vypovedal, že hoci mal zdravotné problémy, tie neboli natoľko vážne, aby sa nemohol zamestnať. Konštatoval, že sa rozhodol, že bude so svojou maloletou dcérou doma, čím s priateľkou ušetrí cca 200,- eur mesačne za škôlku a priateľka bude pracovať.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bardejov vyplýva, že obžalovaný bol evidovaný ako nezamestnaný od 09.08.2013 do 23.08.2015 a potom sa znova zaevidoval až od 07.12.2020,

príčom nie je poberateľom dávky v hmotnej núdzi. Zo správy Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný od 01.01.2018 do vydania potvrdenia (01.04.2020) nebol evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia ako zamestnanec ani ako samostatne zárobkovo činná osoba a nepoberal ani žiadnu dávku dôchodkového, nemocenského, úrazového poistenia ani dávku poistenia v nezamestnanosti.

Pokiaľ obžalovaný na hlavnom pojednávaní už uviedol, že výživné nemohol platiť pre svoje zdravotné problémy, tak je síce pravdou, že predložil súdu lekárske správy preukazujúce jeho zdravotné problémy, avšak tieto správy sú až z obdobia marec až jún 2021 a neobsahujú žiadne objektívne nálezy v období rokov 2018 až 2020 (okrem subjektívnych tvrdení obžalovaného ako pacienta). Že by mu tieto zdravotné problémy bránili v práci v období do mája 2018 do mája 2020 (čo je predmetom tohto konania) nevyplýva ani z lekárskeho potvrdení, ani z výpovedí samotného obžalovaného v prípravnom konaní (vypovedal dňa 11.12.2020, t.j. pol roka po uvedenom období) a ani zo správy ÚVV a ÚVTOS Prešov zo dňa 10.07.2020, podľa ktorej obžalovaný po nástupe do výkonu trestu odňatia slobody (01.06.2020) nebol pracovne zaradený, avšak nie pre zdravotné problémy ale pre nedostatok pracovných príležitostí, čo nakoniec potvrdil aj sám obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní. Tvrdenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že už v období, kedy mal platiť výživné, ktoré je predmetom tohto konania, mal zdravotné problémy brániace mu sa zamestnať, je v rozpore s jeho výpoveďou z 11.12.2020, podľa ktorej nebol zamestnaný dobrovoľne a že ak by chcel, tak dosiahne príjem cca 1.000,- eur mesačne v čistom. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa rozhodol starať sa o svoju maloletú dcéru v Bratislave, čím ušetril cca 200,- eur mesačne na poplatku za škôlku. Na druhej strane ak si v decembri 2020 uvedomoval, že ak by chcel, dosiahol by príjem cca 1.000,- eur mesačne v čistom, tak aj po zaplatení škôlky by mu zostalo cca 800,- eur, z čoho by nepochybne mohol výživné na mal. S.a vo výške 100,- eur platiť. Navyše ak sa svojou dobrovoľnou nezamestnanosťou rozhodol ušetriť rodinnému rozpočtu cca 200,- eur mesačne na škôlke, tak by si mal uvedomiť, že okrem maloletej dcéry má aj maloletého syna S.a. Len pri jednoduchom „spriemerovaní“ benefitu jeho rozhodnutia nezamestnať sa (ušetrenie rodinnému rozpočtu 200,- eur) na 2 maloleté deti by plnenie v prospech jedného z nich malo predstavovať sumu 100,- eur, čo zodpovedá rozsahu uloženej vyživovacej povinnosti na mal. S.a. Tvrdenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že sa na úrade práce nezaevidoval preto, lebo by musel dochádzať na východné Slovensko z Bratislavy (keďže v Bratislave nemá evidovaný ani trvalý a ani prechodný pobyt) súd považoval za účelové jednak z dôvodu, že v prípravnom konaní uviedol, že sa sám rozhodol byť nezamestnaný a jednak aj preto, že sám uviedol, že v Bratislave už žije 9-10 rokov, čo je dosť dlhá doba na vyriešenie si otázky trvalého či prechodného pobytu.

Obžalovaný mal za obdobie máj 2018 (vrátane) až máj 2020 (vrátane), t.j. 25 mesiacov uhradiť na výživnom na maloletého S.a sumu 2.500,- eur (25 x 100,- eur), z čoho riadne zaplatil v októbri 2018 len sumu 10,- eur, a tak dlh predstavoval 2.490,- eur. Obžalovaný uhradil do podania obžaloby sumu 531,16 eur (dňa 09.12.2020 sumu 30,- eur, dňa 11.12.2020 sumu 500,- eur a za december 2020 a január 2021 sumu 1,16 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur suma 58,84 eur (2 x 29,42 eur) bolo bežné mesačné výživné) a po podaní obžaloby ešte sumu 198,39 eur (vo februári 2021 sumu 0,68 eur, keďže zo zaplatenej sumy 30,- eur pripadlo na bežné výživné 29,42 eur; v marci 2021 sumu 15,58 eur, keďže zo zaplatenej sumy 45,- eur pripadlo na bežné výživné 29,42 eur; v apríli 2021 sumu 30,58 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur pripadlo na bežné výživné 29,42 eur; v máji 2021 sumu 30,58 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur pripadlo na bežné výživné 29,42 eur; v júni 2021 sumu 10,58 eur, keďže zo zaplatenej sumy 40,- eur pripadlo na bežné výživné 29,42 eur; v júli 2021 sumu 50,13 eur, keďže zo zaplatenej sumy 80,- eur pripadlo na bežné výživné 29,87 eur, v septembri 2021 sumu 30,13 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur pripadlo na bežné výživné 29,87 eur; v októbri 2021 sumu 30,13 eur, keďže zo zaplatenej sumy 60,- eur pripadlo na bežné výživné 29,87 eur). Obžalovaný tak z dlžného výživného za obdobie máj 2018 až máj 2020 v sume 2.490,- eur zaplatil sumu 729,55 eur (531,16 eur + 198,39 eur), čím dlh na výživnom naďalej predstavuje sumu 1.760,45 eur.

Tu je ale potrebné pripomenúť, že došlo k chybe v počítaní pri vyhlásení rozsudku, kedy súd omylom započítal platbu obžalovaného vykonanú 08.01.2021 dvakrát (jednak medzi platby vykonané do podania obžaloby a jednak do platieb zdokladovaných až na hlavnom pojednávaní). Zo zaplatenej sumy 60,- eur pri vyhlásení rozsudku súd na bežné výživné započítal sumu 29,42 eur a na dlžné výživné započítal sumu 30,58 eur, hoci tak urobiť už nemal. Preto vo vyhlásenom znení rozsudku (a aj výroku tohto písomného vyhotovenia) je namiesto správne uvedenej sumy 729,55 eur nesprávne uvedená suma 760,13 eur (suma nesprávne navýšená o 30,58 eur) a taktiež namiesto správne uvedenej sumy 1.760,45

eur je nesprávne uvedená suma 1.729,87 eur (suma nesprávne znížená o 30,58 eur). Vzhľadom na to, že súd je viazaný vyhláseným znením rozsudku, túto zrejmú chybu v počítaní už nie je možné opraviť ani postupom podľa § 174 ods. 1 Tr. por., ale je možné ju len konštatovať v tomto odôvodnení. Zároveň súd pripomína, že uvedená chyba v počítaní (hoc aj uvedená v skutkovej vete rozsudku) nemá konštitutívne účinky vo vzťahu k rozsahu vyživovacej povinnosti, tzn. že ide len o chybu v počítaní, ktorá nemá za následok zníženie reálneho dlhu obžalovaného na výživnom. Reálny dlh na výživnom ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 1.760,45 eur aj napriek v dôsledku chyby v počítaní uvedenej nesprávnej sume 1.729,87 eur v skutkovej vete tohto rozsudku.

Súd vyhodnotil dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd má za preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, keď v období od mája 2018 do mája 2020 si riadne neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému synovi S.. Podľa § 62 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť a výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Obžalovaný teda ako otec porušil túto zákonom stanovenú povinnosť, keď si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi S., ktorý nebol schopný sa sám živiť.

Podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2
b) závažnejším spôsobom konania, alebo
c) hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený.

Podľa § 138 písm. b/ Tr. zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas.

Vzhľadom na to, že obžalovaný si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť (hoci z vykonaného dokazovania vyplýva, že tak urobiť mohol) od mája 2018 do mája 2020, t.j. 2 roky, je možné konštatovať, že tak konal po dlhší čas, pričom tak konal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený (odsúdený bol trestným rozkazom Okresného súdu Svidník č.k. 9T/13/2018-79 zo dňa 14.02.2018 právoplatným 11.05.2018), čím naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zákona.

Preto ho súd uznal vinným podľa obžaloby tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Trest

Pri určovaní druhu a výmery trestu uloženého obžalovanému sa súd riadil základnými zásadami uvedenými v ustanovení § 34 Tr. zákona a bral teda do úvahy konkrétne okolnosti spojené so spôsobom spáchania trestného činu a jeho následkom, zavinením, poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, osobou páchatela, jeho pomermi a možnosťou jeho nápravy.

U obžalovaného súd nezistil žiadnu priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť. Obžalovaný sa síce v prípravnom konaní k trestnému činu priznal a oľutoval ho, na hlavnom pojednávaní ale urobil vyhlásenie, že je nevinný. Aj napriek tomu, že v minulosti bol odsúdený a to trestným rozkazom Okresného súdu Svidník č.k. 9T/13/2018-79 zo dňa 14.02.2018, na toto odsúdenie súd v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zákona neprihliadal ako na priťažujúcu okolnosť, pretože ide o zákonný znak trestného činu - kvalifikačný znak v zmysle § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona. Zároveň ale toto odsúdenie bránilo tomu, aby súd mohol konštatovať, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život.

Trestná sadzba za spáchaný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona je 1 rok až 5 rokov odňatia slobody. Vzhľadom na neexistenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, sa táto trestná sadzba podľa § 38 ods. 3 až 6 Tr. zákona neupravovala.

Trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov (pri trestnej sadzbe 1 až 5 rokov ide o trest pri dolnej hranici trestnej sadzby) súd považoval za primeraný tak s ohľadom na osobu obžalovaného a jeho pomery ako aj závažnosť trestného činu. Súd zohľadnil tú skutočnosť, že obžalovaný má aj inú vyživovaciu povinnosť a že v súčasnosti mu zdravotné dôvody (preukázané lekáskymi potvrdeniami) znemožňujú uhrádzať zvýšené výživné, čo nakoniec viedlo aj k rozhodnutiu o znížení vyživovacej povinnosti. V neposlednom rade súd prihliadal aj na tú skutočnosť, že obžalovanému aktuálne nie je možné uprieť snahu dlžné výživné uhrádzať, keď popri bežnom výživnom uhrádza aj to dlžné. Na druhej strane je potrebné uviesť, že obžalovaný za obdobie 2 rokov napriek vedomosti o vyživovacej povinnosti a jej výške uhradil z rozsahu 2.500,- eur (25 mesiacov x100,- eur) riadne len sumu 10,- eur, keď sa evidentne „sústredil“ na svoju novú rodinu a starostlivosť a vyživovanie svojho syna úplne zanedbal. Ak by si túto povinnosť plnil priebežne (čo vzhľadom na vyššie uvedené mohol), nepochybne by dlh nedosiahol takú výšku, ako dosiahol a bolo by jednoduchšie ho splatiť. S ohľadom na vyššie uvedené a najmä na snahu obžalovaného dlh na výživnom v rámci možností uhrádzať ako aj to, že konanie obžalovaného bolo vyhodnotené ako nedbanlivostné, súd rozhodol o podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody a určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 3 roky, v rámci ktorej mu uložil aj povinnosť zaplatiť podľa svojich schopností zameškané výživné. 3 roky je dostatočne dlhá doba na to, aby obžalovaný zameškané výživné zaplatil a aby tak súd po uplynutí skúšobnej doby mohol rozhodnúť, že sa obžalovaný v skúšobnej dobe osvedčil. Zároveň je potrebné uviesť, že obžalovanému nebolo možné uložiť iný alternatívny druh trestu k trestu odňatia slobody vzhľadom na jeho osobnú situáciu - zdravotný stav, ktorý neumožňuje uloženie trestu povinnej práce a jeho majetková situácia neumožňuje uloženie peňažného trestu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Svidník.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.

Za obžalovaného môže podať odvolanie aj jeho zákonný zástupca a obhajca a u mladistvého tiež orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.

Trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.